

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- *заменик тужилоца за ратне злочине Веселин Мрдак,*
- *оптуђени Пане Булат,*
- *оптуђени Раде Вранешевић,*
- *њихови браниоци, адвокати Ђорђе Калањ и Звонко Радовановић.*

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес ЈЕ ЈАВАН.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 50 минута изношењем одбране оптуђеног Радета Вранешевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, господине Вранешевићу. Укључите само тај микрофон. Да ли хоћете да седнете? Иначе, оптуђени стоје у судници.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Имам проблеме са ногом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је тако, онда можете. Изволите, можете да почнете.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Приликом ратних дејстава у Републици Хрватској припадао сам 4. чети Четвртог батаљона Војске Републике Српске Крајине. Четврта чета се звала «Чемерничка чета», која је држала положај на разграничењу са Хрватима између села Шаториња и села Батнова Коса, линија разграничења. Командир чете био је Ђуро Милојевић и Мирко Вранешевић. Команданти батаљона били су Драган Пајић, звани «Бато» и његов заменик био је Милан Гвоздић. У саставу команде батаљона налазили су се још следећи официри, био је оперативац био је Станко Соколовић, звани «Ћане», односно помоћник команданта за безбедност, а његови помоћници су били Стане Чича и господин Пане Булат. У команди батаљона још се налазила и начелник санитета Душанка Маринчић, начелник везе Милан Мраовић, звани «Мишо», Жарко Ожеговић, везиста и цела следећа гарнитура која је пратила команду батаљона. Приликом пада, односно одласка хрватских

јединица са територије Ласиње, команда батаљона се пресељава у Ласињу. Моја чета добива задатак да држи Доњу Ласињу, односно границу Купе са хрватским оружаним снагама. Команда батаљона се налазила у школи у Ласињи, а команда чете је била у Доњој Ласињи у једној приватној кући. У команди чете су били Ђуро Милојевић, командир чете, његов помоћник Мирко Вранешевић и био сам ја и пратећи вод минобацачлија који су били ту унутра уз кућу. Дана негде од 20. до 25. господина Булата сам виђао у команди, али од 20. до 25.03.1992. године, срели смо се у трговини у Пркосу, у трговини код, трговину је држао господин неки Јовановић Стево, он је тамо имао трговину, ја сам отишао да купим кафу и цигарете. Ту сам, било је доста војске, ту сам између осталог срео и господина Булата који је ту био са белим «Стојадином» који је припадао команди батаљона. Тај «Стојадин» је заплешен, односно одузет на пункту у Батновој Коси од, јесу ли били пољски или чехословачки новинари, није ми познато, углавном су била нека преслужба из Загреба која је дошла да види шта је тамо било. И после га је користила команда батаљона га је користила за своје потребе, возњу, превоз и то. Када сам купио кафу, цигарете и попио сам једно пиво, питао сам господина Булата: «Да ли идеш можда према команди», јер сам требао да из команде узмем шифре за везу, за мењање везе, фреквенција. Он је рекао: «Идем, али идем пре у Бански Ковачевац да обавим неки посао и одмах ћемо се вратити». Ја сам сео са њим у ауто, отишао у Бански Ковачевац. Када смо дошли у Бански Ковачевац, кућа је на бријегу са десне стране, ту је био паркиран један дајц, војни дајц, прекривен са, цираду је имао на себи и он је стао са тим «Стојадином» и каже мени: «Ја одох доле, одмах ћу се вратити, па ћемо ићи». У међувремену, док је он отишао до команде доле, долазе двојица минера – Раде Малобабић и Чеко Ђуро, ја мислим да се зове и ја излазим из «Стојадина», прилазим к њима двојици и са њима причам «шта радите ви ту», вели, «овај камион је пун минско-експлозивних направа». И у међувремену смо нас тројица разговарали и један од њих двојице ме је понудио, сео сам да запалим, један ме понудио са «Класиком», «немој да пушиш «Век» јер смрди, ево ти један «Класик» па запали. У међувремену се чула галама, погледали смо иза куће, већ су били цивили постројени. У господина Булата сам видео пушку и још једну особу крај њега, чули су се пуцњи и после пуцања, цивили су падали на земљу. Господин Булат је узео «шкорпион» и једини који је давао знакове живота, био је тај мушкарац, кога је упуцао у главу. То се зове стручно «оверавање». И онда је наредио осталим војницима да их побацају у бунар, звао је господина, овог минера, да донесе минско-експлозивну направу, бацили су минско-експлозивну направу, нас двојица смо сели у «Стојадина», отишли до команде батаљона и ја сам узео моје шифре, односно фреквенције за везу, отишао у команду, рекао Мирку и Ђури шта се десило. Они су рекли да ће сутра да извести Ђуру, да извести команданта и вероватно су га известили. Ја сам онда, били смо још два дана на положају и отишли смо назад кући, након четири дана смо се вратили. И даље сам сретао господина

Булата по Ласињи, о томе нисмо више дискутовали, нити је итко дискутовао у војсци о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то све?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па, отприлике, мислим, ја мислим да је отприлике све, што се тиче тог догађаја и тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, шта сте Ви у то време, у време овог критичног догађаја, Ви помињете и датум од 20. до 25. марта, шта сте Ви били у тој 4. чети?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: У тој 4. чети сам био везиста, дужио сам радиостаницу и пољски телефон, ја и још један колега, па смо се мењали, једна смена сам ја, а друга је он и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И били смештени у команди 4. чете?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: 4. чете у Доњој Ласињи, то је једна приватна кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви помињете да сте припадали, та 4. чета Четвртог батаљону чији је командант био Драган Пајић.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више сведока се изјашњавало да се ту ради о Другом батаљону. Да ли сте Ви сигурни?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, пардон, Други батаљон, Други батаљон, 4. чета Другог батаљона, јер је то било једном, док је био ТО, штаб ТО, то је био Други батаљон 4. бригаде, па је после та 4. бригада преименована у 19., ту је дошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у време критичног догађаја, то је био Други батаљон?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: То је био Други батаљон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, тог дана, значи када Ви се сусрећете са оптуженим Панетом Булатом, да ли сте Ви били неки познаници од раније, од када се Ви знате са њим?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па, ја и Пане се знамо доста дуго. Ја сам станао и имао стан у Вргин Мосту, а он је био на служби у полицији и знамо се доста дуго се знамо, доста дуго. Ја сам дошао да живим у Вргин Мост 1975. године, ту сам живео стално до малтене, до краја ратних дејстава. Сретали смо се он као полицајац, ја као цивил, сретали смо се, некада смо знали да попијемо кафу и пиће и то је било све. Нисмо се дружили, нисмо се нешто посебно дружили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тог дана, први пут га сусрећете, кажете у трговини у?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: У Пркосу, село Пркос се зове, село Пркос, трговину је држао Стеван Јовановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте Ви имали од гардеробе на себи?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Од гардеробе сам имао једне панталоне, војничке, официрске, имао сам СМБ кошуљу, опасач, опртач и пиштољ «шкорпион» на себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Шкорпион» пиштољ?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, «тетејац», «тетејац» пиштољ сам имао на себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли сте тада имали при себи неко оружје друго, сем тог «тетејца»?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте иначе били задужени са неким оружјем?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Био сам задужен са аутоматском пушком, са дрвеним кундаком, регистарски бројеви 47247.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налазила та Ваша аутоматска пушка?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Та моја аутоматска пушка остала је у команди крај радиостанице, ту сам је држао стално када дођем на положај. Иначе, на положај је нисам носио, јер није било потребе, није било никаквих ратних дејстава и нисам имао, нисам имао потребе да је носим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ту када сте се сусрели у трговини са оптуженим Панетом Булатом, да ли сте пили неко пиће или нешто?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја сам попио једну пиву, а не знам шта је господин, вероватно је и он нешто попио, нисам видео шта, али вероватно је, јер је било јако пуно војске, била је гужва у трговини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он Вама каже што да идете у тај Бански Ковачевац?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, он је мени рекао овако, ја велим: «Да ли идеш до команде батаљона, да ме повезеш», каже: «Ићи ћу, али идем у Бански Ковачевац да нешто обавим и одмах се враћам».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа Вам не каже зашто да идете?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ништа, ништа ми нико није рекао зашто идем, ја сам зато сео у ауто и ишао. Иначе би се био вратио пешице као и сваки пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, ко је управљао тим возилом, кажете?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Возилом је управљао господин Булат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, «Стојадин» беле боје?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: «Стојадин» беле боје, то је било возило команде батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта је господин Булат имао од гардеробе на себи тада?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Од гардеробе је имао на себи униформу, пиштољ «шкорпион» и имао је на задњем седишту је била аутоматска пушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је била та његова униформа, да ли је то СМБ или она маскирна униформа?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: То је била нека сиво-маслинаста маскирна униформа, ја мислим да је то била нека униформа од полиције, такву је у то време носила полиција, јер господин Булат је био полицајац, можда пар месеци пре избијања ратних сукоба, ја верујем да је био отишао у пензију,

нисам са њим после контактирао, мислим комуницирао, па нисам знао да ли је у пензији или није, али била је нека униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и вас двојица седате у ауто. У том аутоу колико има, која је раздаљина од Пркоса до Банског Ковачевца, до тог места?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Раздаљина од Пркоса до Банског Ковачевца је негде можда до тог места где смо били, горе на брегу, негде отприлике два, два и по километра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он успут нешто помињао?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ништа он није помињао. Када смо дошли на брег, он је мени рекао: «Сачекај ту, ја да обавим нешто у команди и одмах се враћам».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то време, које доба дана било?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: То је било негде између 16, 17 сати, ту негде, пола пет, пола шест, у то време је било негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви када стижете на то неко место, где Ви остајете?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја остајем седећи у аутоу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остајете да седите у аутоу?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: У аутоу седећи, све дотле док се не појављују ова двојица минера, тада излазим из аутоа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви те минере познавали?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Јесам, познавао сам оба двојицу, јер су оба двојица, један је радио у Вргин Мосту, тај Малобабић Раде он је радио у Вргин Мосту као откупљивач млека у пољопривредној задрузи, односно «5. октобру», а овај је управо био завршио уназад годину, завршио неку средњу школу, тај Ђуро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви видите где одлази Пане Булат?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Пане Булат одлази низ улицу и рекао ми је да иде у команду чете, јер ту је била команда чете, којом је командовао Јован Малобабић. Он је отишао у команду, а где је отишао, ја нисам ишао за њим, да видим, да ли је био у команди или није, не бих Вам знао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели ту кућу где је он отишао или?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Нисам видео кућу, он је рекао само да иде у команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и Ви ту разговарате са?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја разговарам са овим минерима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изашли сте из кола?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Изашао сам из кола, пушио сам са њима и ту сам са њима разговарао, чула се галама и пуцњава. Погледали смо, били смо удаљени, иза ћошка смо били, погледали смо и онда смо то видели што смо видели, мртве људе и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, опишите ми конкретно ту ситуацију, да ли Ви сами полазите да видите, када чујете ту галаму или?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Пошла су и ова двојица са мном заједно, нисам ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И минери ови иду са Вама?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: И оба двојица минера и ја смо пошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сва тројица долазите где?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Сва тројица смо долазили, долазимо до ћошка куће и гледамо, има бунар и гледамо цивиле леже доле на земљи, видимо у Панета пушку, пиштољ, онај други је држао исто пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том моменту.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: У том моменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви долазите?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Већ је било завршено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви конкретно видите, шта тачно, опишите ми ту ситуацију.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Тачно видим мртве људе, видим господина Булата држи пушку у руци, у једној држи пиштољ, а њему са леве стране, како је био овако окренут, стоји једна особа окренута леђима која је држала пушку, исто у руци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте малопре рекли, видите постројене цивиле. Да ли видите постројене цивиле да стоје, у стојећем положају или видите људе који леже?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Који леже, пуцање се чуло, ми смо погледали и онда сам ја рекао овоме: «Овај поби овај народ». На шта је он рекао само: «Шути».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико људи видите?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Видим војска је ту била, једно шест-седам људи, стоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војника?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Војника који стоје овако, стоје и гледају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико људи видите, тих цивила?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Цивила је било једно пет, шест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког пола?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Женски пол и био је један мушкарац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у том моменту, када Ви то видите, кажете, цивиле леже.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Пане Булат држи у руци?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Држи аутоматску пушку и пиштољ «шкорпион» и пуца мушкарцу у главу, вероватно је давао знакове живота.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Држи и једно и друго оружје?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: У левој руци држи пушку, у десној држи «шкорпион» пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите још неко лице да има оружје у рукама?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Тај што је стајао њему са леве стране мени окренут леђима, тај је држао пушку у руци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву пушку?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како изгледа тај човек што стоји поред њега и ту држи ту аутоматску пушку?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Тај човек изгледа, окренут је био леђима, имао је СМБ униформу на себи. Па, ту негде, метар и 75, метар и 80 можда, велик, доста онако као мршав изгледа, није био нешто дебео, био је окренут леђима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквој униформи?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: СМБ, јер је тада територијална одбрана носила сва СМБ униформе. Није било никаквих маскирних, него то што су дужили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте Ви присутни у моменту пуцања и видите то или сте дошли после пуцања?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ми смо ту близу, једни уз друге, на раздаљини од двадесетак метара смо ту, на ћошку куће стојимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви видите сам чин пуцања?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Пуца Пане, нисам чуо да је овоме наредио да пуца, али вероватно је пуцао и овај други који је ту стајао, цивили падају, он прилази, «оверава» овога и наређује војсци да се баце у бунар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, поред тих пет, шест војника, Панета Булата, тог још једног другог, који кажете да је имао аутоматску пушку и вас тројице, значи Ви и та два минера, да ли је још неко био присутан ту?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја нисам приметио никога, ако је нетко био, вероватно је био негде даље у команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли примећујете нека лица у неким другим униформама, да нису војне униформе или?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, не, не, нисам приметио никога нисам приметио, нити сам био у команди, не могу да кажем ко је био у команди, у команду нисам улазио, после тог завршеног чина, после минирања, седам са Булатом у ауто и одлазим за команду батаљона. Нисам свратио, нити је он свраћао у команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са које удаљености Ви посматрате то што сте нам сада испричали?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Са једно двадесетак метара је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ова два?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: То тачно, мислим, бунар, скица, то је негде двадесетак метара разлике једно од другога, јер су ми то тако предпочили службени органи Републике Хрватске када су ме испитивали, па су тамо, па сам им навео тачно где сам стајао, ту сам стајао, ту се то дешавало. То је отприлике двадесет метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ова два минера ту поред Вас, на истом месту?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Они су ту поред мене. Пане позива Раду Малобабића, онда он доноси минско-експлозивну направу, какву, ја нисам видео, активира, пушћа у бунар и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, од тих лица која су ту присутна, у том моменту, сем што знате по имену и презимену минере и Панета Булата, да ли знате још неког?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па, када бих га видео, госпођо судија, вероватно бих га познао, мислим, знао бих како се зове, јер памтим, јако добро памтим ликове људи, али по имену и презимену му не знам ниједно. Мислим, знао бих га, јер познам то све, једна општина, један батаљон је био, сретали смо се стално и вероватно неке од тих људи познам, али сада већ и не знам како се који звао од њих, а када би их видео, вероватно ће бити позвани, једни од тих људи ће бити позвани за сведоке, вероватно ћу онда да тачно кажем кога познам, кога не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су та лица неки обични војници или евентуално сте видели да ту има неког ко није обичан војник?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: То су све били војници, обични, мислим, војници, да ли су имали какве чинове, верујем да није ниједан имао чин, јер су били војници, давали су стражу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око колико је сати то било када се дешава управо та ситуација?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: То је било негде између пола пет, пет, пола шест, ту негде то време је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је видљивост била добра?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па, видљивост је била прилично добра, јер је то ипак март месец био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете било је пет, шест тих цивила. Кажете, Пане наредио неком да се баце у бунар.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то убацује у бунар?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Војска заједно са Паном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он и?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Војска та.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти војници. Да ли ови минери учествују у томе?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, кажете, Пане наредио минерима да минирају бунар?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли обојица учествују у томе?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Иду обадва до бунара, ко је палио експлозивну направу, не бих Вам знао рећи, али је Малобабић донео експлозивну направу у рукама. Шта је донео, ја не знам, ја се у то не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се чула експлозија?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Чула се експлозија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сви ту имају неке активности, ти војници помажу убацавање, ови минери, а шта Ви радите?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Стојим ту, ту сам стајао, стајао сам ту, ту сам стајао, проматрао то и када је то завршено, Пане вели: «Идемо», сео сам у ауто, дошао сам до команде батаљона, нисам једне речи проговорио, реч једну нисам проговорио. Он ми је успут рекао, вели: «Видиш што сам одрадио, то су ми ови из врха наредили» и стекао сам некакав лош утисак о томе, малтене, стекао сам утисак да се он поноси тиме. Ко му је наредио, мени није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте дошли у Ласињу, ту у команду, кажете, ту сте се вратили.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се тада дешава?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја узимам фреквенције у команди везе, одлазим, имам до команде чете, има можда једно деветсто, километар, нема километар никако, низ брег силазимо у команду чете, долазимо у команду чете, кажем команданту и његовом помоћнику шта се десило. Они кажу да ће сутра известити «Бату». Да ли су Пајића, да ли су га известили или нису, мени није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то пешице одлазите?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Тај километар прелазим пешице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте после овога са неким разговарали, сем, кажете, обавестили сте Вашег командира чете?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Са никим нисам разговарао, нити ме је ико за ишта питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте обавестили, Ђуру Милојевића, командира чете и кажете?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: И Мирка Вранешевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки Ваш рођак?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је он у тој чети?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Он, у тој чети био је капетан, вероватно је био заменик капетана овога Милојевића, то су била два резервна официра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их тог истог дана обавештавате?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Исту вече ту, исто док сам дошао доле, обавештавам их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте након тог догађаја после видели Панета Булата?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се сретали?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Сретали смо се, сада ћу Вам рећи где смо се сретали. Сретали смо се на једном делу када сам ја ишао према команди, он и минери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова двојица?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ова двојица минера испред команде, школа је била у команди батаљон, команда батаљона је била у школи. Прекопута школе било је насеље једно. Они су рушили куће. Један или два дана трајала је

та детонација кућа, онда су Хрвати отуда артиљеријом тукли, тражили команду, нашли су команду, бацили су господину Пајићу пред сам прозор, пала је једна граната, а онда су они то престали да раде. Ја сам у то време вукао неку моталицу са жицом да успоставим везу. Е онда су, када су то престали, онда су сашли у Доњу Ласињу и доле су срушили једно пет кућа и у међувремену се појавио један са трактором. И даље су Хрвати тукли са артиљеријом, да одвезу неко сено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мене занима, да ли сте имали после овог догађаја, некада неки разговор са Панетом Булатом?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте дискутовали о овоме?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, никада, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде када сте давали Вашу изјаву пред радницима полиције у присуству браниоца, који записник може да се користи као доказ у поступку, рекли сте да сте се са Панетом Булатом видели у команди, у Ласињи?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Вероватно је то нека грешка у бележењу, овај, јер ја сам, Пану сам ја виђао у Ласињи у команди у батаљону. Али тај дан смо се видели у трговини. Ја сам дошао до трговине пешице, а Пану сам виђао ја свакодневно, када год дођем горе, када је он у команди, када се поклопе смене, видим га у команди, јер је био помоћник команданта за безбедност или оперативац на терену, како они то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И између осталог је констатовано да сте из те команде у Ласињи, значи од те школе, кренули са Панетом Булатом?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, кренуо сам из трговине. То је вероватно можда нека писарска грешка или нешто, јер ја сам то рекао господину Алимпићу када смо, он је узимао од мене извештај у стану код мене у Зрењанину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, такође, да је Пане био у СМБ униформи.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Униформа, мени је то све личило на СМБ униформу, сива униформа, да ли је припадала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СМБ униформа и маскирна униформа су различите, па ми реците, данас кажете, био је у маскирној. Да ли је био у СМБ униформи?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Била је нека униформа је била сиво-маслинаста, да ли су то биле летња, са комбинезоном од полиције што је полиција носила, док је била на теренима, не бих Вам знао рећи, али углавном униформа је била сиво-маслинасте боје. Само није била дебела чојана она, јер ја под сиво-маслинастом, СМБ униформом сматрам ону дебелу чојану униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, такође, да су на лицу места ту била нека два полицајца?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: И била су два, нека два полицајца, пазите, била је униформа Мартићеве полиције, ко је њу носио, да ли је он био полицајац или није, ја не бих Вам знао рећи. Била је зелена маскирна униформа, то су

биле две особе које су носиле униформу, у саставу те јединице, да ли су они били полицајци или су припадали јединици, мени није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, данас сам Вас ја питала ту на месту догађаја, ту код тог бунара и одакле Ви посматрате, ко је још био присутан, Ви кажете, тих пет, шест цивила који су лежали и помињете војнике, два минера, Вас, Панета и питам Вас, да ли је био неко још други у некој другој униформи.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ви сте мене питали, ко је, и та два полицајца, те две шарене униформе, сматрам војском, јер њима је писало ту на рукаву «Мартићева милиција», били су нормално панталоне, шарене и шарена кошуља, блуза, овај, они су припадали вероватно тој јединици, они припадају војсци, Ви нисте питали како су били обучени. Били су обучени у, пар их је било у СМБ униформи, двојица су била у зеленој униформи Мартићеве полиције. Да ли су они били полицајци Мартићеви некада, па им је остала униформа, али су углавном припадали чети Јована Малобабића, који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, та Панетова аутоматска пушка која се налазила у возилу «Застава 101» беле боје, да ли је он ту пушку извадио из аута?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, та је пушка остала у ауту, он је узео од некога од присутних војника је узео пушку, вероватно, јер је његова пушка остала у ауту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели то да је он узео пушку од некога од војника или то претпостављате?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па, морам претпостављати, јер сам му видео пушку у руци, од некога је морао узети, јер је његова пушка остала у ауту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, претпостављате да је од некога од тих војника узео пушку?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Од војника је узео пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче је одбрану износио оптужени Пане Булат. Он тврди да се нисте нашли у Пркосу, него у Вргином Мосту?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Нема то никакве везе са Вргиним Мостом, госпођо. Вргих Мост од Пркоса и Ласиња удаљен је четрдесет и неки километар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди, такође, да Ви том приликом нисте били ни у каквој униформи, већ у цивилном оделу, да сте имали неку кожну јакну чоколада боје?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, не, нема приче о томе. Мислим, могу то, то може да се установи да сам ја тада, у то време, да је моја јединица била на положају, зна господин Пајић, који је био сведок, који је био на положају у то време. Нисам никако могао да будем у Вргин Мосту и да сам био у Вргин Мосту, Вргин Мост од Пркоса је далеко четрдесет километара. Зашто бих ја ишао у Пркос.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди, такође, да до тог Банског Ковачевца нисте се превезли никаквим возилом «Застава 101», него да је то било возило «Кадет» маслинасте боје и да је возио Ђуро Самарџија?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Нема никакав Ђуро Самарџија није био са нама, нас двојица смо били сами у ауту – он возач, ја сувозач. Никакав Ђуро Самарџија није био са нама. Ђуро Самарџија, ја претпостављам, вероватно је негде жив, па позовите Ђуру Самарџију за сведока, па ћемо да видимо. Никакав возач није био са нама, нити је био никакав «Кадет», него је био бели «Стојадин», возило команде батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође тврди да је са Вама разговарао и да Вам је причао због чега он иде у Бански Ковачевац, да је том приликом помињао цивиле?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не. Није он разговарао са мном ништа. Ми смо сели у ауто и били смо, дошли смо за можда једно десет до петнаест минута, дошли смо на место, јер је то удаљено можда од Пркоса два, два и по километра, толико нам је требало да ту раздаљину пређемо. На брегу сам ја остао, он је отишао доле. Ништа он није спомињао цивиле никакве, нити је он шта спомињао зашто иде, мени није спомињао. Не знам коме је, мени није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, били сте само вас двојица, нешто сте морали причати у ауту док се превозите?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Он је рекао да иде нешто да обави у команду. Шта иде, ја нисам питао, јер ме то није интересирало. Он је ипак био безбедњак, шта ја знам зашто безбедњак иде у команду, код командира да раде, јер мене то није, мислим, нити је он дужан да се мени повери зашто је ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Пане Булат такође тврди да у моменту када се чула та пуцњава, да он и није био ту код тог бунара и код те куће, да је био тамо негде кренуо према команди чете и ту на пола пута га затекла пуцњава.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Господин вероватно не говори истину. Не вероватно, него не говори истину. Ту су минери који могу то да посведоче. Ту су остали људи који су били ту тамо, који могу да то све кажу, сведоци да кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да је он кренуо са Миланом Џакулум, овим командиром вода и да је ишао и Ђуро Кривокућа са њим према тој кући где он сматра да је био командир чете Јован Малобабић.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: То ја не знам ко је ишао са њиме, али је он то, био на лицу места када и извршио то ту. Он је био извршилац и овај и војска је ту била, има пет, шест људи тих који су били сведоци, који ће вероватно о овом случају да сведоче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да када се враћао, на пола пута, ту негде затиче Вас, Ви имате у рукама аутоматску пушку.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не. Ја сам имао униформу и имао сам, на опасачу сам имао пиштољ «тетејац».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да сте том приликом рекли: «Цивила нема».

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, ништа ја нисам рекао, ја сам само рекао Ради Малобабићу: «Побише ове бабе, овај народ», томе минеру. То сам рекао Ради Малобабић, овоме Малобабићу, минеру и овоме Ђури, минеру исто. То

је био мој сав разговор после тог чина. И што сам рекао Ђури Милојевићу и Мирку Вранешевићу у команди: «Ови су побили то горе, обавестите «Бату», вели: «Рећи ћемо», вероватно су ишли, он ујутру код команданта као свако јутро иду код команданта, вероватно су му пренели. Међутим, нико ништа није подузимао, даље се све радило нормално. Шта је ко радио, ја не бих Вам знао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вранешевићу, реците ми, да ли сте Ви радили као конобар у Загребу?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваша бивша жена радила у хотелу «Абез» као куварица?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте у то време Ви, сада имате седу косу, да ли сте, какву сте косу имали у то време?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па, госпођо, седу косу сам за време ратних дејстава добио јако пуно, али просед сам био, просед сам био, онако, појављивала се нека бела коса, ту и тамо, мада их је било чак једно двадесет посто од косе, било је тако беле нити, то ми је ваљда генетски од родитеља, а сада сам у ово задње време сав поседео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а иначе, која је природна боја Ваше косе, пре него што сте оседели?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Кестењава коса, боја кестена, ево овако као што ова госпођа до Вас има, само краћа, тако мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте Ви имали неку фамилију коју су усташе побиле у Другом светском рату?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: У Другом светском рату? Па, ја сам имао, отац ми је причао да су побили неку његову родбину. Ја нисам никога познавао, ја сам рођен после рата. У Другом светском рату остао ми је стриц и отац од фамилије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи отац Вам је причао да су неку фамилију Вашу побили, коју Ви нисте знали?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па, убили су деда, деда је отишао добровољно на покрст, њега нису убили, он је отишао добровољно да се прекрсти са православне вере на хрватску и онда су их побили у глинској цркви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Деду мога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је убио?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Усташе, НДХ – Независна држава Хрватска, а тако и материног оца, а очева мајка, она је негде у збијегу умрла или погинула, са сестрама. Не бих знао рећи, углавном, после Другог светског рата отац ми се вратио 1946. године из Пуле, горе је био у служби, овај, вратио се, у Трсту, односно, не у Пули, вратио се и онда сам се ја родио, ето 1947. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте упознати са исказима сведока које су дали у истрази, односно које су изјављивали тамо пред судом у Карловцу и Сиску?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте читали образложење ове оптужнице?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Јесам то, то сам прочитао, ово што стоји у оптужници, то сам прочитао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели шта је тамо исцитирано у образложењу? Ево, уколико нисте упознати, један од сведока, Марко Мамула, да ли знате тог човека?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не. Мислим, не могу се сетити, презиме ми је познато Мамула, али ко је Марко, не бих Вам знао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је два пута тамо у Хрватској давао неке изјаве, први пут је саслушан 07. августа 2002. године у Жупанијском суду у Карловцу, други пут је саслушан у Сиску, Жупанијском суду у Сиску и први пут када је саслушан, он помиње Вас. Помиње Вас утолико што каже да један непознати човек је дошао, тражио је да кренем са њим, да је он касније чуо да се тај човек зове Раде Вранешевић, да сте га довели тамо на лице места и да је у том тренутку Пане Булат њему рекао: «Овај те је довео да бациш лешеве у бунара».

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Оппростите, нећу да се крстим, ја немам благе везе са вађењем лешева, нити са тим господином Мамулом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тај Марко Мамула, то је један од војника, он каже управо, каже: «Колико се сећам», мало је и нејасно унета та његова изјава, «колико се сећам, док смо ишли успут, тај човек ми је причао да су му побили фамилију усташе», каже: «Колико се сећам, управо је он побио ове цивиле у Банском Ковачевцу».

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, не, тај Мамула Марко ће вероватно бити сведок, па ћемо се суочити, јер ја нисам, после убиства, после тих дешавања, на лицу места, бунара заминиравања, ја немам благе везе, мислим, ја више, ја јесам чуо да су цивили вађени, а куда су, то ми није познато. Познато ми је да их је вадио неки Адам, ја мислим да је он сада већ покојни и Раде Мраовић и он је сада покојни, он се вратио горе и након извесног времена умро, они су то вадили, а ко им је наредио, ко их је вадио, ја немам благе везе, госпођо, односно судијнице, ја немам благе везе са вађењем. Нити сам ја, а чуо сам да је, тамо сам прочитао у исказу, да је Раде Мраовић добио неке две, једну или две плате војничке, а ко му је то исплатио, мени није познато. Тамо стоји у изјави, то сам прочитао у оптужници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ови минери на које се Ви позивате, овај неки Ђуро Чеко, за њега се тврди у овим списима да није ни доступан суду, да је негде, међутим, овај други Раде Малобабић, он не потврђује ову Вашу причу.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не потврђује?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Он тврди човек да је био тамо у кући Ђуре Кривокуће, значи командира вода, да уопште није био са Вама ту, каже.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Он је стајао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сачекајте да Вам предочим.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Хоћу, хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже када је чуо тада ту пуцњаву, он излази, затиче и Панета Булата и једног непознатог човека, касније каже да је чуо да је то Раде Вранешевић, каже обојица имају у рукама аутоматске пушке.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не. Тај Раде Малобабић звани, има надимак «Карабин», минер, минер и тај Ђуро Чеко се зове, тако, тај је сада на Флориди. Он је 1995., 1996. године када се то дешавало, отишао, а Раде Малобабић и тај Ђуро су са мном заједно смо стајали, пушили. Један од њих двојице, али ја мислим да је Раде Малобабић ме понудио са цигаретом «Класик», «хајде», вели, «запали «Класик», немој да пушиш «Век». Рекох: «Ја бољих немам», јер бољих није ни било у трговини за купити. И били су ту и крај камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо тај Малобабић Раде другачије приказује догађај.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не знам ја како он приказује догађај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он уопште не тврди да у моменту пуцања је био са Вама, него да је накнадно ту дошао и затиче, каже, «једног непознатог човека за кога сам касније чуо да се зове Раде Вранешевић, знам да му је жена радила као кухарица», каже, «у хотелу «Абес» и каже обојица имате аутоматске пушке у рукама.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Мене Раде Малобабић «Карабин», минер, јако добро познаје, јер стално смо се сретали. Он, ја њему нисам могао бити непозната особа, јер ми смо се стално сретали и комуницирали. Вргин Мост је мала варошица која можда има, не знам, да је имала две, две и по хиљаде становника. А он није није становао у Вргин Мосту, него је становао у Цреварској стварни, свакодневно смо се сретали, када ја нисам у Загребу, па сам у Вргин Мосту, свакодневно смо се сретали и на терену тамо код мене где је откупљивао млеко. Према томе, Ради Малобабићу нисам непозната особа. Не морем му никако бити непозната особа, јер се јако добро познајемо, е сада што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а овај други део, да нисте били заједно у моменту када је била пуцњава?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Били смо, сто-посто смо били заједно и он, један од њих двојице ми је рекао: «Овај је камион», то је био дајц, онај «5000» са цирадом, војнички, «је пун минско-експлозивних направа». Е шта су они, зашто су они дошли ту са тим камионом пуним експлозива, то мени није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саслушани су и неки други војници овде који тврде да је са Панетом Булатом дошао неки човек у кожној јакни.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, кожну јакну нисам могао бити у цивилу на положају, госпођо, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Адам Габрић војник каже: «У кожној јакни, касније сам сазнао да се тај човек зове Раде Вранешевић».

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па, и Адам Габрић ме мора познавати, јер ја сам у његовом селу Славком Пољу обавио сигурно једно двадесетак свадби, јер сам се бавио угоститељством, па када је субота, недеља, познао ме цели део од Сиска горе до Карловца, нема села које ме није познало. А вероватно ме морао познати и тај Адам, ја га познам. Он ме морао познати, он не може рећи да је чуо да сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај неки Саво Малобабић, знате ли њега?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не бих Вам, мислим, не знам сада, Саву тачно не знам ко је, али презиме и име ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди да је био један од командира одељења које је било стационирано баш овде у Банском Ковачевцу. И он такође помиње да је са Панетом Булатом дошао човек у, каже «у црној јакни».

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, нисам био у цивилу, госпођо. Како би био у цивилу, на положају сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Милоша Пајића?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Пазите, тих Пајића Милоша је било, било је једно четири, пет. Знам једног Милоша Пајића који је био високи полицајски официр.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ово је један од војника.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Од војника? Ту је било једно четири, пет Милоша, Пајићи су се звали. Са мном је један био у јединици, после у којој сам ја био, био је један Милош Пајић, који је био, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово што Вам предочавам, значи више неких лица, ево двоје, троје. Оптужени Пане Булат помиње за Вас, ови кажу дошао човек у кожној јакни, неки помињу у црној јакни, једини који је са Панетом Булатом дошао у Бански Ковачевац.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја сам дошао у униформи, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Униформа је била на меник СМБ униформа, панталоне, официрске, летње и опасач, опртач и на опасачу је био пиштољ «шкорпион».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми мало само да појаснимо ову ситуацију, овај моменат овог пуцања. Хоћете ли да објасните мало боље, шта кажете, ти цивили леже, Ви видите он пуца. Да ли он пуца у њих док леже или како се то одвија?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Пазите, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остало ми је то нејасно, они као леже, он пуца. А где он пуца, у ваздух, где пуца, како је пуцао, у њих док леже или како?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Слушајте, има бунар, крај бунара су били цивили. Тамо је ћошак куће, ту стојимо ја и ова двојица минера. Цивили стоје ту поредани. Прилази Булат са пушком и пуца и тај други. Ја сам у моменту пуцања када се почело пуцати по цивилима, ја сам окренуо главу. Окрећем се, назад главу, цивили леже. Онај држи пушку у руци, Пане држи у левој руци пушку, у десној држи «шкорпион». То је све било у року можда минут, два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први Ваш поглед у тој правцу, како видите цивиле, леже, стоје

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Пре пуцања су стајали, док се почело пуцати, ја сам окренуо главу, видим леже, леже и видим Пана у том моменту када сам вратио главу назад, видим Пана држи у руци «шкорпион», мушкарац се мрдао, вероватно га је «оверавао» у главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, у вези овога, више лица је ту саслушано као сведоци у истрази, па нико никада није рекао да се тај догађај десио око 16, 17 часова, сви углавном помињу неке ноћне часове, после пола ноћи, око пола ноћи.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једино Ви тврдите да је то било у то време – 16 до 17 часова?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Време затварања трговине у Ласињи је ја мислим да у то време је било негде четири или пет сати. Из трговине смо остали, још је радила и одлазимо тамо, што значи у то време пола пет до пола шест, то ја гарантујем да је то у то време било. У то време, никакви ноћни сати, ништа од ноћних сати није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте Ви тог дана, сем овога што кажете да сте тамо испред трговине или у трговини попили то једно пиво, да ли сте конзумирали алкохол тога дана, пре тога?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, не. За време ратних дејстава, ја нисам конзумирао алкохол, можда једну чашицу дневно и то када сам код куће. Нисам конзумирао алкохол уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали у вези овог догађаја? До када сте Ви били у Хрватској?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја сам био у Хрватској до 2000. године. Ја сам поднео у Хрватској 1995., када сам дошао, дошао сам у Бели Манастир, односно у Дарду, сада општина, прво је била месна заједница, дошао сам тамо и тамо сам остао. Тамо сам све до 2000. године. 1997. године радио сам у Удружењу за прогнана и расељена лица у општини Бели Манастир, водио сам то Удружење и враћали смо преко УНПРОФОР-а, односно Жак Клајна и УНТА ЕСА, ОЕСЦ-а, враћали су се људи у Хрватску. Оног момента када се Барања и Славонија реинтегрисале у уставно-правни поредак Републике Хрватске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ми није занимљиво, него, реците ми, да ли сте после овог догађаја сазнали, са неким причали, или неком причали о догађају, да ли сте сазнали шта се десило са овим људима, где завршише њихова тела?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, то нисам сазнао, а о том догађају сам разговарао са истражним органима Републике Хрватске. Њима сам, ја мислим, имам тамо када су ми претресли стан, привели ме у Осijek на информативни разговор, негде од 9 до навече 11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада чули, то док сте Ви давали изјаву истражним органима, прошло је пуно времена, али у то време, значи причамо о некој 1992. години, март месец, па и после тога, да ли сте са неким причали и евентуално чули да су ти цивили негде вађени из бунара, негде премештани, да се ту нешто дешавало?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: За вађење сам чуо, за вађење сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то чули и шта сте чули?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Чуо сам што је војска причала, на положају. Причао ми је и тај Раде Мраовић који је то вадио. Ја и Раде Мраовић смо оженили две сестре, моја друга жена је свастика од Раде Мраовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је тај Раде Мраовић причао?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Он ми је причао да је то извадио и да су, овај, куда је Пане са њима, да он не зна, да је добио једну или две плате од Пане зато што је одрадио, то ми је рекао и више ми ништа није причао. То је била сва његова прича око тога. Е где су завршили, а онда се причало да су негде закопани, војска прича свашта, људи причају по командама свашта, где, мени није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде нам се у списима тај Раде Мраовић води као покојни.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Покојник, умро је, има једно две године, имао је рак плућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рече ли Вам тај човек можда, да ли он има неког сазнања, где та тела завршише, шта, како?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Он каже да су тела извађена и стављена негде ту крај бунара, он је отишао, куд, где су завршила, он не зна. Барем је мени тако рекао. Да ли зна или не, ја не бих Вам знао рећи, мени је тако рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је помињао нешто у том разговору, неки сјеник, нешто?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не. Раде ми није, мени није помињао, мени није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте од неког другог чули да неко помиње неки сјеник?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Нисам, нисам чуо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са још неким разговарали у вези овог догађаја?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, сем службених органа Републике Хрватске и сада ту у Србији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у том периоду овај командант батаљона Драган Пајић или неко други, неко од официра безбедности, са Вама то нешто разговарао?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је нешто питао шта се то десило?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, не, није ме нико за ништа питао. Мене није, не знам за господина Булата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Ваш надређени Ђуро Милојевић, да ли је он некога извештавао даље у вези овог догађаја?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја верујем да је известио команданта батаљона и начелника безбедности у батаљонској служби, то је овај Ђане Соколовић, Станко Соколовић, вероватно је њима пренео горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кажете вероватно.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Мислим, ја верујем да је, јер је био толико педантан, да је отишао горе, да је то пренео њима. Мислим, био је педантан официр, вероватно је то пренео њима. Мени није после рекао да ли им је рекао или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Пане Булат тврди да сте ту после тог догађаја дошли до те школе у Ласињи, да сте Ви остали у колима, он отишао тамо, обавестио свог команданта батаљона и Вашег команданта, то је мислим, не непосредни, њему јесте непосредни, Драгана Пајића и да је он тамо рекао: «Ево ти Радета у колима, нека ти исприча шта се то десило».

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви нешто остали?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, ја нити сам био, ја сам изашао из кола и одмах отишао у команду, отишао у везу, узео шифре и отишао доле, а мене никада, мене Драган Пајић, нити Станко Соколовић, а ни Ђане Чича, никада ме нитко о томе ништа није питао, јер ја сам се свакодневно са тим људима сусретао у команди, или сам носио неку пошту, или сам одлазио тако у команду горе код ових. Мене нико није ни за шта питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то узели везе, шифре те?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Шифре од Милана Мраовића-«Мише», он је био начелник везе батаљонске, он је имао везу преко себе и он је то одређивао те шифре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро одређивао, а том приликом, тада у тој ситуацији, од кога узимате шифре?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Од њега узимам те шифре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од њега узимате?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Од њега узимам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тада сте од њега узели?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: И тада сам узео од њега, то спаковано у папир, узео коверту, метнуо у џеп и отишао у команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли имају чланови већа неких питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Само сам хтела да Вас питам за овога, рекли сте «Бато» Пејић.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Пајић Драган, звани «Бато».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Пајић, звани «Бато», да, да ли сте га после питали, кажете до 2000. године сте у Хрватској.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Није ми јасно, ипак видите, значи, кажете, видите да човек убија пет, шест цивила и после тога до 2000. године, док сте у Хрватској, да ли разговате Ви са њим, да ли питате, шта је ту било?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, Пајић је 1995. изашао и настанио се у Београду.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, од 1992., март до 1995. године?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А зашто, хоћете да ми објасните, мени је то нелогично, можете да ми објасните? Значи, видели сте да су убијени пет жена или пет жена и један мушкарац, или шест, да ли Ви сада се интересујете, чисто као човек, можда не као војник?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, нисам се интересовао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Како су ти људи, шта се дешава, да ли се утврдило нешто, да ли је кажњен тај Пане Булат, шта се ту догађа?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ама, није нико никога ништа питао, госпођо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Питам Вас, зашто не питате, имате значи неко сазнање, не кога сте Ви обавестили, да ли знате шта се даље дешава, да ли се интересујете?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, нисам се интересовао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Због чега, није ми то јасно.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Нисам се из безбедносних разлога, нисам хтео да то питам, јер вероватно су моји команданти, а јесу сто-посто, и Мирко и Ђуро известили су Драгана, Драган је за то знао, за то је знао и Станко Соколовић, зато је знао и «Ћане» Чича, да су они сумњали да сам ја то направио, они би вероватно, сто-посто били мене или притворили или ме звали на саслушање. Нису ме, мене није нико ништа питао више. Ја сам, одлазим 11.06., односно 08.06.1992. године, формира се добровољачка јединица која одлази на коридор, на коридор један, ја одлазим на коридор као добровољац и враћам се 27.07.1992. године. Формира се Војска Републике Српске Крајине и моја јединица са коридора припада под команду Главног штаба Војске Републике Српске Крајине.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, да ли се после уопште питање о овоме постављало?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте чули да ли породице тих људи питају шта се десило?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте имали потребу неком да кажете шта сте Ви видели или не?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја сам, када су ме питали хрватски истражни органи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, немојте само понављати.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: А овима нисам никоме ништа говорио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, а од тих војника које видите, да ли сте после, Ви кажете: «Ја би њих видео, можда ће они доћи», а да ли сте Ви од тог марта, па касније, видели некога од њих и сетили се да је то управо тај који је био на лицу места?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Пазите, неке сам, пазите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ова имена нека које Вам је председник већа предочавала?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Неке сам сретао од тих људи који су били, срео сам чак и Јована Малобабића, команданта. Са њим сам једном згодом се срео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, не, од ових војника што кажете на лицу места када овај пуца

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Нисам срео ниједнога, нисам срео ниједнога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И не знате ко би то могао бити, који су то?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, јер ја сам сасвим био на другом, ја сам био у Барањи, ови су, неки су од тих људи били у Вуковару и ја сам остао у Барањи све до 2000. године, за Нову годину сам изашао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не знате ни којој јединици су припадали?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Знам, припадали су чети Јована Малобабића.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, колико тих људи, колика је та чета?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Та је чета бројала негде цирку стодвадесетак људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Значи, из виђења сте неке знали?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па, неке сам знао из виђења, неке нисам, неки су дошли из Ријеке, неки из Карловца, неки из Загреба, када су настала та етничка чишћења по градовима, онда су се они слили у места одакле су им родитељи и ту су формиране те јединице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У то време овог несретног догађања, како су функционисале везе између јединица?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Везе између јединица су функционисале телефоном, линијске.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су нормално функционисале, да ли сте имали проблема у функционисању везе, између команди

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Између моје чете и батаљона, није било проблема, једино ако дође до неког прекида, до жице да пукне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали добру комуникацију са Банским Ковачевцом, односно са четом Јове Малобабића?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Јесмо, нормално да смо имали добре комуникације, биле су «Руп-20» радиостанице које су се могле чути одавле у Винковце или мислим, било је, није било проблема што се тиче везе. Једино када неко упадне у везу, па омета, онда се пређе на неку резервну фреквенцију па се користи резервна и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су вам противничке снаге упадале на линију и секле вам везу?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, барем ја, нама су, мени, на мојој тамо где сам ја одржавао везу, једино када хрватска артиљерија туче, па случајно погоди тај правац куда иде жица, па покида жицу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте тог дана када се све то догађало, Ви знали, имали неку информацију, да се за ту ноћ или тај дан, припрема напад хрватске војске, односно оружаних снага на положаје у Банском Ковачевцу?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, јер у свим ратним дејствима, од одласка хрватских јединица, Хрвата на другу страну, на, у зону одговорности 19. бригаде, никада до «Олује», па ни чак за време «Олује» није покушан нити један једини пешадијски напад. Ни за време «Олује» када је вршено етничко чишћење, нити тада нису Хрвати покушали да пређу на тај део терена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да сте се срели са Булатом код продавнице у Пркосу.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: У Пркосу, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете прецизније нам одредити ту релацију Пркос, где је Ласиње, где је Ваша команда, а где је Бански Ковачева и које су међусобне удаљености?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Удаљеност?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Међусобна, да.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Међусобна удаљеност Ласиња-Пркос је негде три и по, четири километра можда, а Пркос-Бански Ковачевац два, Ласиња-Бански Ковачевац можда негде око шест, шест и по километара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам Вас добро разумео, у линији иде Ласиње, Пркос па Бански Ковачевац?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ласиња-Пркос-Бански Ковачевац или од карловачке стране, када гледамо, Бански Ковачевац-Пркос-Ласиње.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само када смо овде да питам, а Ново Село, где се налази и колико је удаљено од Банског Ковачевца?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ново Село? Ново Село, мислите на ласињско Ново Село? То је између Ласиња и Пркоса, то је један заселак, то није Ново Село, ја не знам тамо ниједно село, ниједно насеље које, то је један заселак, вероватно се зато зове Ново Село. То је један заселак у Ласињи. Да ли то има, да ли се то звало Ново Село или не, мени није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то удаљено од Банског Ковачевца, кажете?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па, Пркос-Бански Ковачевац и Ново Село је Пркоса и Ласиње, између Пркоса и Ласиње с десне стране, има неких, не знам колико има ту кућа и не знам, то ми је први пут да се то зове Ново Село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што један од сведока Милан Џакула, командир вода, је помињао да се команда чете Јована Малобабића налазила у Новом Селу.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ако могу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте, Ви ћете после доћи на ред, када питате, можете и то да појашњавате. Да ли имате Ви таквих сазнања да се команда 5. чете налазила у Новом Селу?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Немам ја сазнања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да је у саставу тог Вашег батаљона била и нека инжењеријска јединица, да ли је тако?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: То су били минери ти при саставу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где су они били стационирани?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: У команди, у команди батаљона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: У команди батаљона у школи у Ласињи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Ласињи? Да ли су и ова двојица које сте?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: И та двојица су била ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Исто?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Исто припадали ту. Ту сам их ја виђао, у команди чете те минере.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они имали као једно од средстава са којима су располагали и те камионе «дајчеве» или како се зову?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја претпостављам да јесу, нисам сигуран, али претпостављам да јесу, за вожњу минско-експлозивних направа, вероватно су поседовали једно возило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте дошли у Бански Ковачевац, да сте их ту где сте се зауставили, да је био паркиран тај.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: «Дајц» камион војни «5000».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то био, да ли знате, да ли је то био «дајц» који је припадао тим инжењерцима?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Знам, јер ми је овај Малобабић ми је рекао да камион је пун минско-експлозивних средстава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је то рекао, упитасте ли га Ви, шта ће ту и чему сада све то служи, значи, није?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Нисам га упитао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ни у Ласињи?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Знам на шта мислите, али нисам га упитао, нисам га питао ништа, нисам га питао ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су Вам рекли да имају некакав задатак, зашто се ту налазе?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, није ми рекао он ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте, Булат одлази.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Претпостављате према команди. Након тога чујете некакву галаму у дворишту неке куће која је ту у близини Вас. Колико је од места где сте Ви стајали до те куће где сте Ви чули пуцњаву?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Та је кућа на брегу, ми смо стајали код те куће, између те куће још тамо има једна кућа, има бунар. Код тог бунара се чула галама. Ја и ови минери смо зашли иза ћошка и видели смо те цивиле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте то тако брзо испричали, ја ништа нисам разумео.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Кућа иза које смо ми, на ком смо ми ћошку стајали, где је стајао камион и «Застава 101», што је довезао Булат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па бунар и још једна кућа. Ми смо иза тога ћошка видели бунар и ту кућу тамо. То је отприлике цирка двадесетак, двадесетпет метара, није више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте, чули сте галаму. Да ли нам можете мало прецизније рећи, каква је то галама, ко то, да ли су то гласови војника, цивила, шта, како би нам прецизније испричали?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Чула се прича и ми када смо погледали, ја и та два минера када смо погледали иза куће, онда смо видели цивиле и војску.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То разумем, чули сте галаму, чули сте причу. Да ли сте у тој причи чули и препознали глас Булата, конкретно Вас питам?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре него што сте их видели?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Пре него што сам их видео, чуо сам Булата, чуо сам још неке људе где вичу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да се опсетите временски, колико је протекло од времена када је Булат кренуо од Вас, значи, изашао је и рекао је да иде у команду, до момента када Ви чујете ту галаму и потом та дешавања?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Пазите, како је он изашао од мене из аута, до тих дешавања прошло је добрих пола сата, ако не и више, четрдесетпет минута, пола сата, четрдесетпет минута, сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли прво те побијене цивиле бацају у бунар, па онда минирају, или минирају па бацају у бунар?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Бацају у бунар, па минирају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када су бацили цивиле у бунар, колико траје отприлике та радња бацања тих несретних људи доле у бунар?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Десетак минута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И Ви све време то посматрате са овом двојицом?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Гледали смо ја и ови минери, гледамо, окренеш главу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И ко се и на који начин обраћа минерима?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Пане се обраћао, обраћа минеру Ђури и овоме другоме: «Дајте то донесите и заминирајте».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То «донесите», да ли је било код њих одмах ту док су стајали или?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, ишли су у камион.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У камион?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: У камион су ишли, то су донели из камиона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Доносе нешто из камиона?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Бацају и експлозија, ја одлазим у ауто, Пане одлази у ауто, седамо у ауто и одлазимо за Ласињу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где остају ти минери? Да ли остају ту на лицу места?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Они долазе до свог камиона, да ли су кренули за нама или не, ја не бих Вам знао рећи, али су одмах и они долазили до камиона назад. Да ли су имали возача или нису.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ова двојица минера, где су боравили, где су спавали

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: У команди батаљона су били доле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када Ви седате у кола.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: «Стојадина».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И одлазите, враћате се у?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Команду батаљона, у Ласињу, у школу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви улазите, шта се дешава, стижете и ко где одлази?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја излазим из аута, одлазим у везу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где Булат одлази?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Одлази у команду тамо у просторије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви то видели?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Да, улазио је унутра, ја улазим у везу, узимам шифре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви одатле са тог места, како рекосте, је око деветсто метара до?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: До команде чете, одлазим пешице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Доле све налазим ове што су у чети, командира чете, помоћника његовог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, у команди Ваше чете налазите?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Да, налазим мог командира и његовог помоћника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли нам рећи конкретније, прецизније, шта сте Ви њима испричали, значи да кажете нама све оно, ако се можете сетити, шта сте њима рекли те прилике?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Те прилике када сам донео шифре, кажем Ђури: «Овај поби Пане и ови горе побише цивиле у Банском Ковачевцу». «Шта», «Побили су пет жена и мушкарца, бацили у бунар, изминирали, известите Драгана Пајића».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су Вас они питали, како, шта, да ли су Вас питали да им опишете како се то издогађало?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, нису, није ме питао нико ништа. Мислим, рекао је: «Шта је то било, како је било», ја велим: «Постројили, побили, бацили у бунар и заминирали». То је била сва моја прича са њима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нису Вам тражили да им напишете неки извештај?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, није нико тражио никакав извештај, нико није тражио ништа, да је био неко тражио од безбедносних органа, ја бих вероватно био написао писмени извештај, потписао и дао, али није нитко од било којих безбедњака, бригадни, корпусни, нико није ништа тражио, јер је тада већ био у формирању 21. корпус.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Прво Ви као његов бранилац, па ће после колега.

Адв. ЗВОНКО РАДОВАНОВИЋ: Имам само једно питање, да објасни тог дана, како је дошао до ове трговине, продавнице у Пркосу, неким превозним средством, како је уопште дошао и колико је удаљена та борбена линија где је он био стационаран до саме ове продавнице?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: До продавнице сам дошао ја у групи, било нас је једно пет, шест војника, ишли су у трговину да купују нешто, пешице смо дошли, а удаљеност је три, три и по, можда четири километра, јер има три од команде и од команде до моје команде чете, има једно километар можда, то је четири километра раздаљина коју је група војника прешла пешице и тако сам стигао ја до команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања? Изволите.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Приликом изјашњавања о униформи коју је Булат Пане носио том приликом, окривљени Раде Вранешевић је говорио да је била маскирна униформа, па полицијска маскирна униформа, ја бих само замолио још једном да питамо, да ли се ради о плавој маскирној полицијској униформи или се ради о СМБ униформи, значи која је маскирна или није маскирна?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па, то је била униформа вероватно летњег карактера, јер није била дебела маскирна униформа, да ли је био комбинезон или њему нешто слично, али је била сивомаслинасте боје, али није била чојана униформа, него ова обична.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само појасните, када кажете сивомаслинаста, да ли је та униформа била једнобојна или оно што, рецимо, ја подразумевам маскирна униформа шарена она?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: А, мени је изгледала то једна боја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једнобојна?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Једнобојна, да. Није плава, то је више вукло на сивозелену боју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Од тренутка када су сели у кола или када су сели у ову трговину, каже, где је он пио пиво, да ли је он приметио код Булат Пана било какво неприродно понашање?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, нисам приметио ништа, нормалан, сео у ауто и иде у команду чете, 5. чете да нешто обави и вратиће мене успут одмах у команду батаљона, нисам приметио ништа ненормално.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Када су стигли у Бански Ковачевац и каже, он се задржао са овом двојицом минера, да ли је запазио или се можда сећа тренутка, ко је довео те цивиле и како су цивили дошли на место где се догодило то стрељање?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не знам како су дошли, нити се сећам, нити ми је ико рекао да, после сам размишљајући, стекао, можда сам стекао дојам да су већ били припремљени цивили, али нити сам видео ко их је доводио, ни ко је наредио да се доведу. То ми није познато.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: А овај његов боравак и разговор са овом двојицом минера, колико је то трајало? Он је рекао, отприлике, пола сата, али разговор са овом двојицом минера, временски да ли се може одредити, колико је то могло да траје?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Мој разговор или господина Булата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Ваш разговор, бранилац Вас пита, кажете, Ви сте ту остали пола сата, до момента када идете тамо, чујете галаму. Колико су минери присутни ту

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Цело време како су дошли, како је Пана изашао из аута и отишао доле у команду и одмах иза ћошка куће, појавила су се два минера и ја сам изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они одмах, чим је Пана отишао, одмах су они?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па, можда након једно минут, два, они су се појавили и ја сам онда са њима ступио у разговор и тако смо разговарали цело време.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Тај камион и тај «Стојадин» схватио сам, малочас из питања тужиоца и одговора његових, да су били заједно паркирани поред једне куће. Да ли се може сетити, да ли је у тој кући било било какве војске где је био камион и «Стојадин» паркиран?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Где је био камион, ту није било никакве војске, ту су само била два, та два, иза куће су дошла та два минера. Војске, ја нисам стекао дојам да је била која војска, да је ту боравила у тој кући.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Док је разговарао са овом двојицом минера, да ли је видео било какве покрете неких других војника?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, ја нисам.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: У некој својој непосредној близини?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, ја нисам видео ни приметио ништа.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро. Десило се то што се десило, дакле, видео је да Булат Пана пуца и да «оверава» овог доле мушкарца и да је пуцао у те цивиле. Да ли може да објасни, ја ево сада питам, дакле питам и као човек и питам као бранилац, како је могао да седне у кола, да се вози са човеком који пе тога убија на начин како објашњава, да је убијао тог цивила и наставља да се вози пет километара, тих пет километара или шест километара од Банског Ковачевца, до Ласиња се може прећи и пешке, ако може то, ако Ви дозволите, наравно.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па, може, ја ћу Вама то објаснити, ја сам сео из разлога што идем у команду и вероватно сам у том моменту планирао, донео сам одлуку да ћу извести моје ове претпостављене да обавесте неку даљу команду, ја сам сео и цело време сам шутио у ауто. Реч једну нисам рекао.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: А да ли је било било каквих Ваших реакција у том тренутку када се Ви, дакле, суочавате са том сликом испред себе да неко убија недужне цивиле испред Вас?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, није моја реакција није била никаква, само сам се окренуо и згрозио сам се и рекао сам овоме Малобабићу: «Овај поби ове цивиле».

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро, а када сте известили, кажете, овог Вашег командира чете и његовог, претпостављам да је то био заменик, да ли сте након тога питали ову двојицу Ваших старешина, да ли сте ви нешто предузели, учинили да се нешто открије, уради против тога што је учинио ово у Банском Ковачевцу?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Нисам питао никога ништа.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ваши сусрети са Булат Паном, према његовим изјавама, ја сада не бих да их цитирам, били су и пре рата, јер сте се виђали. Да ли сте се виђали пре рата и колико пута, ако може да објасни само?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Живели смо у једном месту, он је био полицајац, ја сам био становник града Вргин Мост, а ја радио у Загребу, он радио у Вргин Мосту. Па, нисмо се свакодневно виђали, али смо се сретали на улици, он када је у патроли или на цести негде када је у патроли, сретали смо се, нормално да смо се виђали. Вргин Мост је варошица која има две, две и по хиљаде становника. Познавала су се чак и мала деца, а не људи.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро. Колико сте се пута често виђали након отпочињања борбених дејстава, односно рата у Хрватској, колико често су ваши ти сусрети били, дакле, у јединици, ван јединице, на тим јавним местима, гостионама, трговинама?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: На јавним местима пре тог догађаја, можда једанпут, али нисам сигуран и после тог догађаја, сретао сам га у команди батаљона, где је он обављао дужност. Ту смо се виђали, свакодневно када нам се поклопе смене или када је моја јединица на положају, он на дужности, онда се сретнемо, ја одлазим у команду батаљона и мора да видиш, мислим безбедњак се мора да види, јер срећеш их по команди, у јединицу долазе и тако.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Након завршетка борбених дејстава, односно након завршетка рата, да ли сте се виђали са Радетом Малобабићем?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Никада?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Немам више питања.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: После рата сам се виђао само са Јованом Малобабићем, командиром чете. Њега сам и то сам га једанпут случајно срео у Београду на аутобуској станици.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли сте причали о овом догађају?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Не.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Поздравили се и он својим путем, ја својим.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још једном да појаснимо, мени је мало нејасно. Нешто је тужилац то питао, али остало је нејасно, колика је удаљеност од места где сте остављени, односно где сте остали да чекате Пане Булата, до места где је тај бунар и где сте видели целу ову ситуацију пуцања у цивиле?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па, тај бунар, то је на брегу, то је на самом ћошку куће сам остављен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми конкретно, колика је удаљеност?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Конкретно можда једно тридесетак метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли се ту у тој близини налазила нека кућа у којој је био неко одељење 5. чете, да је то Вама познато?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Мени није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате Ђуру Кривокућу?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ако бих га видео, можда бих га знао, али овако не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По имену и презимену не знате?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Име и презиме ми је познато, али не знам који је човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у том моменту када се све то дешава, да ли пре него што се наређује купљење цивила, пре него што се наређује минирање, да ли је била нека свађа између некога?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја нисам чуо између никог свађу. Ја нисам се свађао са ова два минера, са њима сам био, а после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте тамо били на лицу места, да ли се Пане Булат са неким свађа или неко други да се расправља?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се неко бунио да носи те цивиле или неко да минира?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, нисам то, то нисам ја чуо. Ја нисам чуо, ту на томе месту где се то дешавало, није се нико свађао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ту ноћ сви то раде без поговора, нико се не буни, нико не свађа?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја, а шта је било у команди, да ли се у команди неко, чете доле где су они били, боравили, разговарали о томе, да ли се доле неко свађао, то мени није познато, јер нисам присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, везано за ову аутоматску пушку коју кажете да је имао у рукама Пане Булат, да ли Ви видите шта се даље дешава са том аутоматском пушком, да ли он њу носи са собом, да ли је негде оставља, да ли је неком враћа, да ли Ви видите?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Нисам видео када је вратио, али када је дошао до аута, није имао пушке уз себе, вероватно је неке оставио тамо чија је била, његова је била у ауту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми још само ово једно питање, Ваш командир чете Ђуро Милојевић, где је сада тај човек?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Сада? Негде ту у Србији, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живи ту негде у Србији?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Негде у Србији живи, горе је продао кућу, имање је горе продао, ту је, а помоћник његов Мирко Вранешевић, он је, ја мислим да је он у Енглеску се одселио, да ли живи у Енглеској, да ли долази, није ми познато, а иначе пре одласка у Енглеску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ђуро, не знате где живи у Србији?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не знам. Видео сам се са њим прошле године, на једној сахрани, али мислим да је негде у околици Новог Сада, он је живео у Сомбору. Е сада да ли се преселио у Нови Сад, чуо сам да прави кућу у Новом Саду. Да ли је преселио у Нови Сад у кућу, ја Вам не бих знао рећи, али нисам са њим дуго, био сам на једној сахрани са њиме, нисам после се видео са њим дуго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још једно питање, па ће члан већа нешто да Вас пита. Да ли је то, тај простор у Банском Ковачевцу где сте Ви били том приликом, да ли се ту налази та прва борбена линија?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не. Прва борбена линија је удаљена цирка седамсто, девесто метара до границе Купе. Ту има луфт простор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, овде где је била та 5. чета стационирана, није прва борбена линија?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А која чета је била у првој борбеној линији, ако знате, а ако не знате?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Пазите, и 5. чета је била у првој борбеној линији, они су ту били стационирани у селу, а доле ван села су давали стражу, доле на самој обали Купе, ја барем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту у том месту, где се ово све дешава?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ту није борбена линија. Ту је војска стационирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Тај бунар, он има сазидан надземни део?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Да ли има? Како је то сазидано, од чега?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Бетонски надземни део, можда један метар висок, метар, метар и десет.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: И чији је тај бунар, уствари?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па, вероватно власника те куће која је ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Ко је власник куће?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не бих Вам ја знао рећи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Не знате?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не знам ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Да ли је та кућа касније срушена након рушења бунара? Да ли сте пролазили туда, па сте евентуално видели?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Мени није познато, нисам туда пролазио. А вероватно, мислим, постоји могућност да су је минери срушили, али мени није познато и не могу да причам оно што не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Добро. Е сада, интересује ме, пошто првоокривљени ту како произилази, он је из тих структура безбедности, значи војник из структуре безбедности. Какав је однос остале војске према официрима из структура безбедности? Да ли зазиру мало од њих или?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Слушајте, вероватно као сваки војник, сваки војник у свакој армији, мало има респекта од безбедњака, барем то ми људи који смо служили војску знамо то да је то тако, то је од како је војска формирана, то је увек тако. Е сада овде, пошто су била ратна дејства, чим је некакав, било је зазора од тих безбедњака или од неких високих, рецимо, командант, помоћник команданта, корпуса за безбедност, од њега се мало цвикало. Али од ових локалних наших тих.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Добро. Да ли сте видели некада да се неко од тих официра, ово што пита колегиница, да ли се свађа са неким из структура безбедности, да ли сте видели неку такву ситуацију?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја нисам видео, у мом присуству, не, ја нисам видео никада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ово да се надовежем на питање члана већа. Значи, том приликом, Ви кажете, видели сте минирање. Да ли је срушена та бетонска ограда тада да сте видели, после минирања?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је значи минирања.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Али је бетонска ограда остала, не знам ако су је накнадно срушили, ја нисам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ако може да објасни, како то минери врше минирање, на који начин, да ли се може сетити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ко шта ради од њих том приликом?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Пазите, сама структура минирања мени није позната, јер сам бежао као, бабе што би рекле, као враг од тамјана, од минско-експлозивних направа, али минери су донели, ја сам претпоставио да је противтенковска мина, ја сам претпоставио, шта су бацили није ми познато, али сам претпоставио по округлости и по величини да је противтенковска мина. Вероватно је имала на себи неки мали спорогорећи или брзогорећи штапин, па спорогорећи, да је он успео их пустити из руке, а како су они, како они раде, процес радње минера, мени није познат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац Вас пита, ту конкретном приликом, пошто знате оба минера, спомињете име, презиме, ко шта од њих ради у тој ситуацији?

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли неко силази у бунар, конкретно?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Прилазе обојица до бунара, не силазе у бунар, него прилазе до бунара, до тога, до те оgrade, бацају ту направу, она након неколико секунди експлодира и.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: И последње питање, немам више питања, када су се враћали, да ли су користили они фарове, светла на «Стојадину»?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Нормално смо се возили.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Без светала?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Па, било је већ сутон се хвата, нормално, користио је светла, није било без фарова ништа, јер одатле је километар, два далеко борбена линија, попреко смо ишли, нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли користите упаљене фарове на колима?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ми смо ишли, нисмо ишли главном цестом, ишли смо попреко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема везе како сте ишли, да ли сте упалили фарове?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Позиција на фару, светлима гори, мислим, може се возити.

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у то време имали било какав чин подофицирски или официрски?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, ја сам изашао из војске као резервни водник интендантске службе, у време дешавања то, ратних дејстава, нисам носио никакве чинове, јер нисам био у ВЕС-у своме и нисам носио чинове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли којим случајем, да ли можете рећи, ако знате, овај Ђуро Милојевић, како ли му је име оца и које би годиште отприлике могао бити?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Оцу му је име Мића, Мића се зове, Милојевић, био је цестар код нас, а Ђуро Милојевић би могао бити ту негде до педесетпетога, педесетог до педесетпетог годишта, ту, треће, четврто, не бих Вам знао рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Пане Булат. Само приђите, укључите неки од микрофона.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Хвала. Ја ћу бити јако кратак, тако да другооптуженом нећу постављати питања, али ћу рећи само своје. Сав исказ што је дао је нетачан, неистинит, да не би казао лажљив, што ће се доказати и видети и у досадашњем току исљеда сведока, а и од сада, јер и време и начин и превоз и све остало, није казао тачно. Не знам, то он нека сада после мене каже, да ли је ово све казао из страха или из неких других побуда, слободно нека каже, мени је јако жао, али ће се врло брзо утврдити, суд ће се уверити, да је казао неистину. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Останите још ту.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши СУОЧЕЊЕ између оптуженог Панета Булата и оптуженог Раде Вранешевића, на две околности:

- *да ли је оптужени Пане Булат пуцао у цивиле и*
- *да ли је оптужени Раде Вранешевић имао код себе аутоматску пушку непосредно након критичног догађаја.*

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Јесте, то су видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте, ова радња суочења подразумева да се вас двојица окренете, да погледате један другог у лице, Ви устаните, Вранешевићу, да погледате један другог, само да погледате један другог у лице и да један другом у лице кажете везано, с обзиром да сте се различито изјашњавали. Прва околност, он Вас терети да сте на лицу места пуцали у цивиле и да је он то видео. Гледајте њега у очи, он гледа Вас у очи, па реците један другом у вези тога.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Раде, да ли си ти видео да сам ја пуцао у те цивиле са пушком?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Јесам.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Срам те било, лажеш, а то ће и сведоци да кажу. Ја бих се постидео пред овим људима, пред судом, тако нешто казати, ја бих се постидео, сагнуо главу.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја немам шта да се постидим, јер је то истина.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Постидећеш се, јер ће доћи људи који су већ дали исказе, а и доћи ће. Ако то ико каже, ја ћу сам себи овде да дам и обесим се, ако сам ја то урадио.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Сведоци ће да кажу.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: А реци ми, да ли си ти то урадио?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ниси? Добро. Реци ми, да ли си имао оружје код себе

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Имао сам пиштољ «тетејац» на опртачу.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Када се то време догодило?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: То је било између пола пет, пола 'шест, то време.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Лажеш, није тачно, то се догодило после поноћи, ниси ни био у трговини, него је искључиво се дошло из Вргин Моста са возилом «Кадет» маслинове боје, сети се добро, јер времена је прошло, сети се, још имаш времена, да се сетиш и ко нас је возио, и где смо дошли и где смо дошли, сети се свега, а овај сав исказ што си данас, обмануо си суд, не мене, мене не можеш обманути, јер ја истину знам. Суд си покушавао обманути.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Јер лагао си и лажеш.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, нисам никога обмануо.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Добро.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Нити је истинит случај да си ти.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Мени је јако жао што сам ти ово морао казати, али да имаш имало срама, сагнуо би главу доле у земљу, не би никоме «А» рекао, да имаш имало срама. Али ти си човек изгледа без срама, без срама и јако ми је жао што ти морам пред свима казати.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Слободно реци.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Али такав си од када те знам, па није чудо ни сада што лажеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пустите се те демагогије, него погледајте један другог у лице, реците Ви њему, Вранешевићу у лице, у вези овог пуцања, у вези ове пушке, у вези овог «шкорпиона».

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ти си пуцао, имао си пушку.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Из чега?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Из аутоматске пушке. После си мушкарца «оверио», звао си Ђуру, ове минере, да минирају бунар, господине Булату.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ја?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Је, сигурно, то ће да потврде минери.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Како те није срамота лагати, када нису ни били ту, па нико ти то поверовати неће, па срам те било, лажову један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Лажову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези, да кренемо на ову другу околност. Ви тврдите да је после тог пуцања, срећете се са њим на тој цести, да је он имао аутоматску пушку.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Пушку, аутоматску пушку код себе у рукама и нисам само ја видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он то негира да је било ког момента имао пушку у рукама.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Знате како, негира, па негира и ово све до сада, негираће он још пуно тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суочите се са њим на те околности да сте се срели ту на путу и да он има неку аутоматску пушку и каже, цивили нестали.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: А што да га, госпођо, да га питам када каже друго време које уопште није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро време, лако ћемо ми за време.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Трговину наводи, исто није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте да утврдимо шта је било.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Пушку је имао код себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њега гледајте, ја нисам имала.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Пушку си имао код себе на по пута између команде вода и команде чете, држао си је у руци, држао си у руци, а видео је још један човек, али нећу да кажем, тај ће на суду овде казати, јер и приликом довођења у ЦЗ, нашли су код тебе два телефона, код мене нико никада није нашао. Имаш везу да јављаш, да претиш и имаш људе који, само мало, ја то морам казати суду.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Само ти кажи.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Да тај сведок када дође, а он ће доћи врло брзо на суђење и суочење, па ћу га ја питати, па ћеш чути, ја никога од сведока нисам видео, нити имам свог сведока. Моји сведоци су сведоци оптужбе, ја ниједног сведока свога немам.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Немам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, задржите ми се на овој пушци, нека Вам одговори он везано за ову аутоматску пушку, Вранешевићу.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Пушку је имао у руци и лепо је овако уза себе држао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули, нека он сада Вама одговори.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Господине Булат.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Да.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Како морете да тврдите да сам имао пушку.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Да.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Када сам имао пиштољ «тетејац». Ваша пушка је била отрага на сицу у «Стојадину» и није био никакав, није био никакав «Кадет» сивомаслинасте боје, нити је био било који возач.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Имају сведоци.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ви сте били возач, Ви доведите, господине Булат, возача који је нас возио. Нема никаквих проблема, суочићемо се. Ви сте били једини возач тога «Стојадина» који је припадао команди 2. батаљона, који је био одузет на пункту у Батновој Коси од новинара Чехословака или Пољака, не бих Вам сада знао тачно рећи.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Није од новинара, него од везиста који су ишли везу поправљати.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не знам ја од кога је, али новинари су били.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Али ја знам, а госпођо, молим Вас, Самарција Ђорђе у Сенти, тај возач који нас је возио, у Сенти је запослен у предузећу за цесте. Давао је исказ, има већ један ту његов исказ, али он ће потврдити да нас је возио. Има он и друго шта рећи, али је он имао саобраћајну незгоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, и јуче сте на претресу рекли, «доћи ће сведок који је то видео». Данас опет приликом суочења помињете «доћи ће». Ко је тај човек?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Тај човек Самарција Ђорђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не за возача, него помињете неког човека за кога суду нећете да кажете ко је, кажете «доћи ће човек».

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Сведок оптужбе који је већ изјаву дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који, има име и презиме?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Вучинић Миле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази тај човек нема неких, колико сам ја прочитала његов исказ, Ви кажете он је све видео.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Има и дао је и опис, а има као други Мамула Марко који је скупљао људе, цивиле, који може казати све остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та двојица, Вучинић Миле и Мамула Марко?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За њих тврдите да су били у време када су лишени живота цивили?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Тврдим, када су довођени ти цивили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: И кога су видели, а кога нису видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате неких сазнања да су та два војника била присутна у моменту када се пуца у цивиле?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Е то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: То не знам, јер да бих имао то, онда бих требао бити присутан ту, а ја то нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите онда позади.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, из разговора са њима, не мислим да.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези ових доказних предлога из оптужнице, тужилац остаје при свим доказним предлозима. Да ли одбрана у овом моменту

има неке доказне предлоге, да би евентуално уколико буде требао неки сведок одбране, па неко суочење, да их зовемо истог дана или ћете накадно неке доказне предлоге образложити писмено?

Адв. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: У овом тренутку, нема доказних предлога, осим ово што, додуше тужилац није предложио Самарцију Ђорђа, овог сведока, али он је саслушан у истражном поступку и ја предлажем да се он поново позове, управо на ове околности о којима је било малочас речи приликом суочења, а ја поново апелујем на суд овде, да се сведоци који су саслушавани у Хрватској, позову, имајући у виду, да кажем, специфичности њихових одбрана и самог предмета, да се непосредно саслушају и да се могу суочити окривљени Булат Пане, претпостављам и овај други окривљени, са њиховим исказима и да могу дати своје оцене, коментаре, ради, кажем опет, правичности овог поступка. Ја заиста очекујем да ћете ту учинити максималне напоре да обезбедите како год можете, да они дођу, да се појаве, уз све мере обезбеђења шта им треба, како им треба, да то заиста буде кажем њихово суђење поштено и фер овде слободно, без икаквих инсинуација да постоје било какви притисци на њих од стране хрватских власти, дакле да сведоче и питање које се овде сада, да кажем, можда отвара, али то је тек након сведочења свих ових сведока, можда ће бити неки предлог за неки, ајде назовимо, увиђај или некакву реконструкцију, имајући у виду ово сведочење, односно казивање другоокривљеног, распореда кућа, где је шта било, како је било, а кажем, то је сада отом-потом, мислим то је сада неко будуће питање. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Тужилац остаје при свим доказним предлозима из оптужнице.

Бранилац оптуженог Панета Булата, адвокат Ђорђе Калањ предлаже у овој фази поступка да се позове и сведок Самарција Ђорђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С тим што сам ја у истрази видела да је његово право име и презиме Ђуро Самарција, али да га ето позовемо.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

УСВАЈАЈУ СЕ доказни предлози из оптужнице, као и предлог браниоца оптуженог за саслушањем сведока Самарција Ђуре.

Следећи главни претрес СЕ ОДРЕЂУЈЕ на дан:

***28. и 29. октобра 2008. године,
оба дана са почетком у 9 часова и 30 минута.***

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто је кратко време да би ишла нека замолница према Хрватској, сада ћемо ићи на ове сведоке који имају пребивалиште у Србији.

На претрес позвати сведоке:

- ***Драгана Бјелића,***
- ***Драгана Пајића,***
- ***Мила Вучинића од оца Љубана.***

Главни претрес ЗАВРШЕН у 11 часова и 30 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вранешевићу, за Вас и даље остаје обавеза да памтите ове датуме.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: 28. и 29. октобар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакве позиве добијати нећете од суда.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Договорено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ово што је сада речено, то је усмено Вама саопштено, значи.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Договорено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто ова судница где смо и данас.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Добро.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА